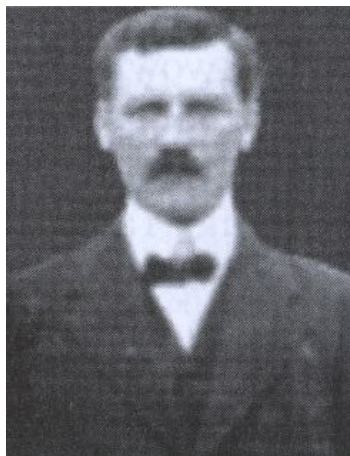


## WRÓBLEWSKI JÓZEF (1879-1920)



Urodził się 25 października 1879 roku w Sarbinowie, w rodzinie Antoniego i Marii z domu Koralewskiej, właścicieli ogrodnictwa. Ukończył seminarium nauczycielskie. Posiadał status nauczyciela elementarnego. Od 1 października 1900 roku do 30 września 1901 roku odbył roczną służbę wojskową w armii niemieckiej w 155. pułku piechoty w Ostrowie Wielkopolskim. Po jej ukończeniu został awansowany na stopień kaprała. W latach 1910-1914 był kierownikiem Szkoły Powszechnej w Radomierzu (powiat wolsztyński).

Po wybuchu I wojny światowej został 2 września 1914 roku zmobilizowany do armii niemieckiej, z zadaniem szkolenia rekrutów przy 37. pułku zapasowym. W maju 1915 roku ukończył w Neuhammer (Nowa Kuźnia) 4-tygodniowy kurs dający kwalifikację na zastępcę oficera. W październiku tegoż samego roku odbył kolejny kurs 3-tygodniowego przeszkolenia wojskowego, ale już na linii frontu w Marville pod Verdun. 27 lutego 1916 roku został na własną prośbę wysłany na linię frontu do 77. pułku grenadierów Obrony Narodowej, który prowadził działania wojenne we Flandrii i na terenach aż do rzeki Sommy. 5 kwietnia 1917 roku otrzymał awans na stopień podporucznika. 1 czerwca 1918 roku został przeniesiony do 267. pułku piechoty 37. Dywizji w Alzacji, gdzie dowodził najpierw – do 25 września, kompanią kulomiotów, a następnie – do 27 października, kompanią piechoty. Tegoż dnia, po poważnym zranieniu dłoni prawej ręki od pocisku z kulomiotu czołgu angielskiego, został wycofany z pola walki i leczony przez 8 tygodni w lazarecie w Erfurcie. 1 stycznia 1919 roku, po zwolnieniu z dalszego leczenia, powrócił na Ziemię Przemęcką, włączając się aktywnie w nurt walki narodowo-wyzwoleńczej.

6 stycznia 1919 roku został dowódcą powstańczej Kompanii Przemęckiej oraz komendantem odcinka powstańczego od południowego Kanału Obry za Solcem do Brenna, Wijewa i Włoszakowic. Siedzibą komendatury była Błotnica, w której werbowano ochotników również na odcinek „Wolsztyn” do ppor. Stanisława Siudy. 6 marca 1919 roku w wyniku przekształcenia oddziałów powstańczych, wchodzących w skład Grupy „Leszno”, w 6. pułk strzelców wielkopolskich (późniejszy 60. pułk piechoty), został dowódcą II. batalionu tegoż pułku. Po zakończeniu powstania awansowany na stopień porucznika Wojska Polskiego. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 roku. W dniu 9 maja tego roku jego II. batalion wchodzący w skład III. Armii gen. Edwarda Rydza-Śmigłego, zniszczył mosty kolejowe za Kijowem, aby uniemożliwić wejście do miasta wojskom bolszewickim. 14 maja wziął do niewoli pod miastem Berezyna bolszewicki pułk kawalerii liczący 400 żołnierzy. W czasie odwrotu zachorował na czerwonkę i zmarł 13 lipca 1920 roku, w wieku 41 lat. Został pochowany we wsi Zagórze nad Niemnem. Kilka dni po śmierci został awansowany na stopień majora Wojska Polskiego.

Był odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Wojennego *Virtuti Militari* i pośmiertnie Krzyżem Niepodległości. Rodziny nie założył. Pamięć o majorze Józefie Wróblewskim jest kultywowana w Zespole Szkół Gimnazjum i Szkoła Podstawowa im. Powstańców Wielkopolskich w Przemęcie.

A. Fornalski, *Wróblewski Józef (1879-1920)*, [w:] *Powstańcy wielkopolscy... Biogramy uczestników powstania wielkopolskiego 1918/1919*, T. III., Poznań 2007, s. 248-249.